

Nedorozumění anebo více nepochopení

Pozorně si přečtete následující definici soudobé vědy jak ji např. interpretoval doc. P.Kulhánek :

Teorie strun :

Teorie, která chápe elementární částice jako vibrační módy chvějící se struny. Vlastní čísla operátorů kalibračních symetrií dávají náboje částic vzhledem k dané interakci. Operátor energie dává jako vlastní čísla možné energie či hmotnosti částic (náboj gravitační interakce). Počátky teorie (1974): John Schwarz a Joël Scherk ukázali, že struny mohou řešit spojení gravitace se silnou interakcí. Teorie má jediný vstupní parametr - napětí struny, tím je Planckovo napětí. 1. strunová revoluce (1984): Michael Green (Queen Mary College) a John Schwarz (Caltech) ukázali, že struny mohou řešit spojení gravitace s kvantovou teorií a díky svému nenulovému rozměru problém kvantové pěny, která pro ně přestává být viditelná. 2. strunová revoluce (1995): Edward Witten ukázal, že struny nemusí být 1D útvary, mohou být i 2D, 3D atd. útvary v mnohadimenzionálním časoprostoru.

Nyní si pozorně přečtete >mou definici< jak ji interpretuji já, čili stejně, ovšem s přídavnými červenými vsuvkami v závorkách :

Kvantová pěna :

Ve velkých měřítcích je **svět bez hmoty** (Svět bez hmoty je **prostorčas samotný, vakuum v inertním stavu a tudíž je to „svět“ před Třeskem ... což deklarují fyzikové sami svými tvrzeními, že : hmota vznikla >ve Třesku<**) plochý. Na malých měřítcích (**veličin délka a čas** jsou přítomné nenulové fluktuace polí dané relacemi neurčitosti pro pole. (**kde neurčitost je výsledkem absence činitele : gravitační rudý posuv v rovinách.**). Střední hodnoty polí jsou sice nulové, ale střední kvadratické fluktuace nenulové. Čím menší měřítko, tím divočejší **fluktuace polí**, které **můžeme také chápat jako přítomnost virtuálních párů ve vakuu.** (**ve vakuu, které už není v inertním stavu,vře, ale je ještě bez hmoty, se virtuální páry rodí z divokého fraktálního zakřivení samotného časoprostoru ve chvíli „nastavení“ nefraktálního pravidla, ve chvíli takové křivosti dimenzí v „uzlíku-kvanta“, které si daná částice „vyžaduje“). Polím odpovídá energie a té hmotnost, která zakřivuje časoprostor. (Tato jakási interakce : hmotnost zakřivuje časoprostor coby akce a reakce, spíš kausálně platí naopak, tj.nikoliv že hmotnost zakřivuje časoprostor, ale předchozí zakřivený časoprostor se pojednou počne chovat jako hmotnost – rodí se v něm a z něj hmotové elementy). Divokým fluktuacím polí tak odpovídá divoké zakřivení časoprostoru (Ano, na malých měřítcích divoké zakřivení časoprostoru je samo stavitelem-generátorem hmoty, to zakřivování artefaktů. Hmota je sestrojována projevem toho divokého zakřivení časoprostoru. Některé velikosti amplitud zabíhají až do nekonečna...,to pak souvisí s principem neurčitosti ...a s tím, že dvěma štěrbinami projde jeden foton). Teorie strun chápe **elementární částice** jako vibrační módy chvějící se struny (kde samotnou strunou jsou vlastní tři dimenze veličiny „čas“ a tři dimenze veličiny „délka“ a jejich vazbové kombinace ; struna tedy není artefakt „dodaný do časoprostoru“...). na ultramalých vzdálenostech srovnatelných s Planckovou délkou (10^{-35} m). Hovoříme o tzv. kvantové pění. (Tato kvantová pěna je samo zvlnění časo-prostoru jako přechod časoprostoru od stavu inertního nezvlněného před Třeskem ke stavu po Třesku. „Víření-vření“, **zahájení** víření samotného časoprostoru /dvakrát třídídimenzionálního/ lze chápat jako „Třesk“, jako přechod jednotkových symetrických poměrů dvou veličin na asymetrický stav těchto veličin a další postup v posloupnosti střídání symetrií s asymetriemi. Důsledek je ona kvantová pěna, zvlnění samotných veličin délka a čas – zvlnění je jejich /lokální/ nejednotkový vzájemný poměr. Pěna /prostorová/ se pak do průmětny /plošné/ jeví jako shluky bodů + neshluky bodů, „uzlíky-kvanta“ a ty pokud dospějí do stavu „jisté nefraktální harmonie“ se chovají jako elementární částice. Struna chvěje-li dle určitého**

matematického / harmonického nefraktálního / předpisu, se stane, projeví se do stavů odlišitelných - elementy hmoty.). Kvantová pěna je důvodem neslučitelnosti kvantové teorie a obecné relativity. (Neslučitelnost je v tom, že v kvantové pění se tvoří **symetrie** /něco jako $1 + 10^{4500} = 2 + 10^{4500}$ / „vlnobalíčků“ dimenzí veličin, které do makrosvěta přechází v jednu asymetrii /něco jako $1 + 10^0 \neq 2 + 10^0$ / přesněji parabolickou rovnováhu stavů jako první zákon ve vývoji stavů /makrosvěta/ po Třesku. Kvantový svět je symetrický – lineární, ve smyslu $1 + 10^{4500} = 2 + 10^{4500}$. [Vesmír náš po Třesku, v krocích střídání symetrií s asymetriemi na posloupnosti i ten před Třeskem v krocích na posloupnosti a možná ještě dál v krocích střídání symetrií veličin s asymetriemisvou vizi popíši jinde, jindy.]. Takže : Změna stavu veličin, inertního symetrického před Třeskem, přechází do dlouhé posloupnosti změn střídání symetrií s asymetriemi a to ve Třesku /až k člověku, DNA/ „pomocí“ prvního počátečního pravidla /dále označím PPP/ . To pravidlo je nějak tak univerzální, že pro makrovesmír se chová /matematicky/ jako pravidlo paraboly $A^2 = 2B$ a pro mikrovesmír jako linearita, kterou já – nematematik – si >musím< představovat jako $A^2 / 2B = A^2 / 2B$...parabola rovná se parabole....potažmo v rovnici, kterou vidíte na úvodní straně vpravo v záhlaví. ... ono střídání symetrií je filozofií „přehazování horkého bramboru“

$1 + 10^{4500} = 2 + 10^{4500}$ vůči $1 + 10^0 \neq 2 + 10^0$). **Ve skutečnosti je kvantová pěna důsledkem našich představ o bodovosti** elementárních částic. (Bodovost je důsledkem promítání : Máme např. sinusovku na papíře. Na ní máme volené malé úsečky. Pak dáme-li papír se sinusovkou před oči vodorovně, budou se úsečky lokálně „zředovat“ a jinde lokálně „zhušťovat“. Bude-li sinusovka mít vysokou amplitudu, bude průmět nepatrných úseček se jevit na průmětně v přísmce jako střídání „bodů“ a „mezer“. -> kvantování. Čili ona Kulhánkova bodovost je průmět nebodových úseček do pootočené soustavy dimenzí. Kvantová pěna je tedy opravdu „shlukování vlnobalíčků“ dimenzí délkových i časových a tyto >shluky< jsou (svým chováním, vlastnostmi, projevem) hmotové elementy. Domnívám se navíc, že ve shluku – průmětu vlnobalíčku je zabudován směr i opačný tok času (jedné i více dimenzí) na nepatrný interval času, např. 10^{-28} sec.). Zvyšováním energie bodové částice zkracujeme její vlnovou délku a můžeme sledovat stále menší a menší časoprostorové oblasti. Problém kvantové pěny zaniká v teorii strun, struna jako útvar o rozměrech Planckovy délky nemůže zkoumat rozměry menší než má sama. (Planckova délka číselně pro nejednotkový poměr dimenzí veličin je závislá nejen na lidské volbě jednotek, ale i na parametrech ve kterých se právě nachází Země ve vesmíru v určitý odvinutý historický čas a v určité etapě evolučního zesložitění hmoty. Proto by mohly být Planckovy konstanty v jiných dobách po Třesku a u jiných soustav pozorovatelů (v makro- či mikro- měřítcích) s relativistickými situacemi jiné, jiná číselná hodnota Planckovy konstanty ... a nemusel by platit předchozí výrok pana Kulhánka.). Je-li struna skutečně základním stavebním kamenem světa, (ona struna-útvary-vlnobalíček **z veličin délka a čas** jak to řekl *Edward Witten ukázal, že struny nemusí být 1D útvary, mohou být i 2D, 3D atd. útvary v mnohadimenzionálním časoprostoru s mnohadimenzionálním časem*). neexistují nástroje pro průzkum menších rozměrů než je Planckova délka a nemá smysl kvantovou pěnu zavádět. (/? jak jsem řekl já/. A přesto má smysl hledat >jak příroda vlnobalíčkuje veličiny, ony dvě základní k výtvarům, co se už projevují jako elementy hmotové<). Její zavedení bylo spojeno s bodovým pohledem na svět. Proto je také teorie strun slučitelná s obecnou relativitou. (Totiž jedna dimenze mezi makrovesmírem asymetrickým parabolickým a mikrovesmírem symetrickým hraje onu roli neslučitelnosti obou teorií... a bude do té doby neslučitelnost panovat dokud fyzikové nepochopí „můj dvouveličinový vesmír“, v němž se rozdílly smaží střídáním symetrií s asymetriemi tj. stav $A^2 / 2B = 1$ přejde ve stav $A^2 / 2B = A^2 / 2B$, čemuž já říkám >kulhavé schody< na posloupnosti geneze stavů střídání symetrií s asymetriemi ... atd. v jiných (odborníky nečtených) vizích (pro které potřebuji matematika na vystavení diskutovatelné hypotézy).

.... což bych zhodnotil (zhodnotil červené vsuvky do předchozího Kulhánkova textu) použitím slov Armstronga na Měsíci : „Jak malý je to ode mě přídavný krůček do celé dosavadní fyziky a jak obrovský z toho bude myšlenkový skok,

*který budou muset fyzikové v myšlení zdolat“ ... zní to ode mě nafoukaně ?
Omlouvám se, ... promiňte mi, že své vizi skálopevně věřím.*

ing. Josef Navrátil, Kosmonautů 154, Děčín 405 01

e-mail : j_navratil@volny.cz

www : www.volny.cz/j_navratil

<http://dvouvelicinovyvesmir.wz.cz>

23.05.2005